

Szívből érdemes ünnepelni

A Hungarian Community Church of Georgia március 15-i ünnepe

Bizony megdöbben a magyar szív és elszorul a torok, ha nemzeti lobogónkat idegenben lobogtatja a szél. Ezt éreztem, és jó volt ott látni a magyar zászlót a roswelli presbiterianus templom homlokzatán. Barátságuk és állandó vendéglátásuk persze nem újság az Atlantában és a metropolisz környékén élő magyar közösség számára, hiszen az elmúlt év december 31-én bejegyzett Hungarian Community Church of Georgia havi rendszerességgel itt tarja magyar nyelvű istentiszteleteit, amelyeket a gyülekezeti teremben minden alkalommal szeretetvendégség is követ.

Március 15-én a piros-fehér-zöld zászló ünnepi alkalmat jelzett, ugyanis az istentisztelet után a magyar közösség az 1848/49-es forradalom és szabadságharc jeles évfordulójáról is megemlékezett.

Azt írtam az imént, idegenben, pedig ez már rám, a látogatóra sem igaz, hiszen másodjára vagyok Atlantában; és azt, hogy “otthonosan” érzem magamat, nem csak itt elő családomnak köszönhetem, hanem a magyar nyelvű istentiszteleteknek és az ezen résztvevő magyar közösségnek is. A közösség tagjai számára pedig végképp nem idegen Amerika, hiszen sokan közülük már évtizedek óta itt élnek, a szülőhazát jelképező magyar zászló azonban az ő szívüket is megdobogtathatja.

Mégis azt mondjuk, idegenben, mert hol is a haza? Ahol születtünk, ahol az anyanyelvet tanultuk, ahova ezer szálon kötnek a gyökerek, vagy az az ország, amelyik befogadott, és ahol újra gyökeret ereszthettünk? Erről beszélgettünk egyszer a magyar közösségben, nagyon tanulságos volt és szívszorító.

Hazaszeretet, magyar történelem, forradalom, szabadság – vajon ugyanúgy értelmezik az amerikai magyarok ezeket a szavakat, fogalmakat, mint otthon, Magyarországon? A kérdés nem költői, nyilvánvaló, hogy van különbség. Egészen más itt március 15-ének a megünneplése is, benne van a magyarság, a magyar kultúra megőrzésének a szándéka, és ez az a többlet, ami az ünnepi alkalomhoz hozzáadódik.

Én így láttam – vendégként, magyarként –, és azt hiszem, tisztelet illeti az ünnepi műsor gondos szervezőit és előadóit.

A szervezők a külsőségekre is nagy súlyt helyeztek. Az alkalomhoz méltó, különleges ünnepi dekoráció jórészt Borzsák Annának köszönhető.

Az ünnepeket Tulipán Sarolta nyitotta meg, majd a jól ismert Kossuth nóta – Kossuth Lajos azt üzenté – Gehler László előadásában és gitárkíséretével hangzott el. Az ünnepi beszédet Lugosi Márta mondta el. A beszéd nem a sorsfordító történelmi eseményeket idézte fel pontról pontra – ezt úgyis tudjuk, ismerjük a történelmet –, hanem főként arról szólt, hogyan is ünnepeltük meg mi magyarok az elmúlt évtizedekben március 15-ét.

Méltón, szabadon – ezek lennének a kulcsszavak, ez illik az alkalomhoz. Ezért kell – kellene – a jeles napokat, a jelentős évfordulókat így ünnepelni.

A Nemzeti dal megzenésített változatát Dudar Zoltán, Kiss Endre, Gehler László, Tóth Andre, Barna Ágnes és Tulipán Sarolta adta elő, majd Wass Albert versét – Emlékezés egy régi márciusra – nagy átéléssel Szabó Ilona mondta el.

Végezetül a közösség elénekelt a magyar és a székely himnuszt, és ezzel itt be is fejezhetném, de mivel számomra is más volt egy ünnepi műsor végén Amerikában énekelni a himnuszt, muszáj volt megkérdeznem legalább a körülöttem állókat, az amerikai magyarokat: nekik ez mit jelent? Volt, aki csak csendesen bólogatott: nagyon sokat. Valaki pedig azt mondta: a himnusz még csak-csak, jó énekelni, szép és felemelő. Hanem amikor a Szózat hangzik el – Hazádnak rendületlenül – akkor nagyot dobban a szív és talán még a könny is kicsordulhat.

Megőriztem a szívemben ezt az egyszerű szavakkal elmondott vallomást. Miről is szól többek között március 15-e? A hazaszeretetről. Akkor ünnepelünk méltón, ha elcsépelet szavak helyett valóban áthat ez az érzés, ott van a szívünk mélyén. Itt Amerikában, ahol az ünneplés egyébként sem volna kötelező, ennek még nagyobb a jelentősége.

D. K. K.